Donderdag, 21 Januari 1943 DAGBLAD 60ste Jaargang, No. 3806

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt dagelijks (behalve 's Zondags)
Abonnementsprijs voor het Staatsdeel
f 1.50 per maand [Aruba f 2.—] bij vooruitbetaling.
Afzonderlijke nummers f 0.10.

Adm.: Tel., 1550. Redactie Tel. 1858.
Hoofdredacteur: Dr. JOH. HARTOG
Spreekuur van de Redactie 16—18 uur.
Bureaux: Conscientiesteeg 27—29.
Adres: Postbus 80, Willemstad.
Uitgeefster: Paulus-drukkerij.

Kantoor Verenigde Staten: M. D. BROMBERG & Asso. Inc.
19 to 25 West 44th Street, New York N. Y.
Kantoor voor Redactie en Administratie Gebiedsdeel Aruba:
J. E. CROES, Postbus 14, Nassaustraat, Oranjestad, Telef. 38

Curaçao's P. A. Kasteel verrast het Staatsdeel met de naam der Prinses: Margriet Francisca.

Van Fortmuur deelt Gouverneur Zijnen onderdanen mede, dat een Prinses geboren is.

Ogenblikkelijke Feestvreugde in de Versierde Hoofdstad.

Sirenen op Curaçao en Aruba, kanonschoten op Bonaire deelden Dinsdag 19.47 uur het nieuws mede.

Dankdiensten in kerken en synagogen

Het verlangen van velen is vervuld.

In de geschiedenisboeken zal het vermeld worden, dat het geschiedde in de dagen, toen Petrus IV Albertus Kasteel landvoogd over de Zes Curaçaose Eilanden was, dat geboren werd Hare Koninklijke Hoogheid, Prinses Margriet Francisca, derde dochter van onze Erfprinses, Prinses Juliana, en Haar Gemaal, Prins Bernhard.

Het was even over half acht Dinsdagavond, toen het Curaçaos gerucht zich met de snelheid, slechts dit gerucht eigen, door onze hoofdstad verspreidde. Maar men geloofde het niet. Want de sirenen loeiden haar vreugde niet uit. Een kwartier later bleek ook dit keer het Curaçaose gerucht het weer juist te hebben en zelfs de gebeurtenis in Ottawa hier geen geheim te zijn.

Eensklaps klonk het afschuwelijk gegil. Er was een gebod uitgegaan van het Hoofd van de Luchtbeschermingsdienst en Emile Christiaan Johan Marie van de Laarschots sirenen waren de eersten, die na het gerucht, thans ook luide het grote nieuws den volke kond deden. In het maanlicht zag men de mensen naar hun horloges turen. Als het meer dan twee minuten was, behoefde men niet meer te wachten. Het bleek een Prinses te zijn en hiermede werd het stille verlangen van velen vervuld. De Troon der Nederlanden blijft behouden aan Prinses Beátrix Wilhelmina Armgard zo vóór hoogstderzelver 18e levensjaar geen mannelijke telg aan Prinses Juliana en Prins Bernhard geboren mocht worden. Hiermede bestendigde de Voorzienigheid ons vorstenhuis in vrouwelijke linie.

Niet een man, geen koning, geen krijger, maar een vrouw, het symbool des vredes, zal — Gode zij dank — voortgaan ons volk in de vier over de aardbol verspreide staatsdelen te regeren.

Nog hing het snerpende gegil der sirenen in de lucht, nog tetterden de oren, toen schoner geluid weerklonk. De kerkklokken van St. Anna waren de eersten, die de blijde boodschap overnamen en de vreugde uitjubelden. Andere stadskerken volgden.

Om 18.30 uur Curaçaose tijd kwam Prinses Margriet Francisca ter wereld. Zij woog 7 pond en 12 ons (d.i. 6,975 Nederlands pond) volgens de Engelse schaal. „Moeder en Kind maken het wel", was het résumé der vreugde. De telegrafist die het hier opnam zal de eerste zijn geweest, die het heugelijke nieuws vernam, toen volgde de telegrammen-censor, wiens machtig paraaf ook dit bericht heeft moeten vrijgeven voor aflevering aan de Gouvernementspersdienst, welks hoofd op zijn beurt telefoneerde aan den Landvoogd.

Meester Eduard Maurits Elias, hoofd van de Gouvernementspersdienst van ons Staatsdeel, was de eerste, die het grote nieuws kon mededelen. Doodse stilte heerste overal, toen de sonore stem des Vaders der Kranten weerklonk en hij als eerste zijn volksgenoten mocht feliciteren met „deze grenzenloze vreugde."

„Een symbool is geboren", Elias van de G.P.D.

Even later hield de Vader der Kranten de volgende redevoering:

„In een klein kindje is een groot symbool geboren.

Een ontroerend teken: de bloei van Oranje, de sterkte van Oranje, het duren van Oranje's eeuwenoude verbinding met Nederland en zijn volk.

In een klein kindje is onze hoop op de grootheid van Oranje's toekomst, die Nederlands toekomst is.

Onze hoop: van Oranje op de troon in een vrij en onbesmet en groot Nederland. Naar een klein kindje en naar wie bij de wieg zitten, ook naar de grote vrouw in Londen, die nu — op dit ogenblik — een zielsgelukkige grootmoeder is — stroomt al ons diep geluk en stroomt geheel onze grenzenloze blijdschap om deze blijde geboorte. Het is als helder licht in de grijze vroege morgen.

Want door de diepste duisternissen van de nacht zijn wij, is Nederland reeds héén. Wij weten dat de ochtend van overwinning en bevrijding komen gaat, doch zichtbaar is deze nog niet. Ons land en ons volk worden nog geknecht.

De vroege morgen is nòg grijs. De zon is nòg niet boven de einder. Maar een warm en goed licht schijnt in onze harten: de geboorte van een Oranje: de blijde bloei van ons vorstenhuis.

Curaçao, befaamd om zijn liefde voor dat Huis; Curaçao, deel van de grote Nederlandse gemeenschap: Curaçao, krachtig in zijn begrensdheid, wakker in zijn kleinheid, werkzaam op zijn post; Curaçao, staatsdeel onder het rood-wit-blauw, is dankbaar voor dit klare licht, is blij met het kind, is trots op de bloei van Oranje.

Geen groter vreugde had ons — juist in grijsheid van de late nacht — kunnen beroeren dan juist deze. Geen groter zekerheid had ons — juist in deze dagen — groter kracht tot arbeid voor overwinning en bevrijding kunnen schenken — dan deze zekerheid, belichaamd in een kind.

Geen groter vastberadenheid zou ons zo kunnen grijpen, dan die welke haar teder teken vindt in het borelingske ginds. Voor ons, van Curaçao, is deze dag, die er een van diepe blijdschap is, de aanvang van een reeks van grote dagen, die leiden zal naar het licht der bevrijding, naar het terugwinnen van ons oer-oud geestelijk bezit, naar het geboren-worden van een nieuw, vierdelig en verbonden Koninkrijk der Nederlanden; naar de troon, rechtmatig door Oranje bezet. In een klein kindje is een groot symbool geboren. En in de stralende glans van dit symbool zijn wij vandaag gelukkiger dan ooit."

Gehele binnenstad versierd.

Inmiddels was er nog een ander gebod uitgegaan. Joannes Franciscus Grote, directeur van Openbare Werken, liet zijn manschappen aanrukken met het gezag dat van een overheidspersoon kan uitgaan. Zoals men gisteren gezien heeft, is het ons niet mogen gelukken om de courant uit te krijgen, want het grootste gedeelte van het

drukkerij-personeel, niet alleen bij ons, maar ook elders, bleef weg en de Redactie en technische leiding van de drukkerij zaten vòor niets te kijken. Maar de stad moest versierd en met man en macht trokken Openbare Werken aan de slag. De Koningin Emmabrug, de Bredestraten in Punda en Otrabanda, werden versierd. De ganse nacht is er doorgewerkt tot het bescheiden, maar mooie resultaat van gistermorgen.

Tot op afgelegen punten, als op Berg Altena, stonden de vlaggen. Ook vele particulieren hadden hun woningen, winkels en gevels versierd. Gezien de haast waarmede alles moest worden gedaan, is het resultaat schitterend geweest.

Ook de stad begon uit te lopen. Op Americano's terras werd het drukker en gezelliger, in de Gezelligheid liepen de zalen vol, Piscadera was minder druk, maar was daarentegen in de maneschijn van Woensdagavond het toneel van een festijn, Asiento was al druk en bleef zelfs nog drukker wor-

(Vervolg op pagina 2).

Het nieuws van vandaag.

Het grote gebeuren, de geboorte van Hare Koninklijke Hoogheid, Prinses Margriet Francisca van Oranje-Nassau van Lippe-Biesterfeld, heeft ons gisteren beziggehouden in een feestdemonstratie, die niet te beteugelen was. Het verslag hierover, over het grote ogenblik, toen de kleine figuur van Gouverneur Kasteel tegen de massale achtergrond van het paleis officieel de bekendmaking deed, de dankdiensten in kerken en synagogen, de samenkomsten ten paleize, in clubs en overal, dit alles wordt in het Amigoe-verslag beschreven. De laatst binnen gekomen berichten omtrent „Ottowa" staan, voor zover dit nog mogelijk was, op de eerste bladzijde. Weinig ruimte bleef er over voor het andere wereldnieuws. Doch ook dat is belangrijk, en wat meer zegt: goed!

Van Rusland worden slechts successen gemeld voor de Russische wapenen. Het offensief aan het Voronesj-front wordt onweerstaanbaar voortgezet in de richting van Charkov en een speciaal communiqué meldt nog de verovering van verschillende steden. Een Duits leger is ten Westen van de spoorlijn Moskou—Rostov ingesloten en wordt gestadig uitgeroeid. Dit is hetzelfde met het Duitse leger voor Stalingrad. Aan het Donfront hebben de Russen de rivier Manych overgestoken en bevinden zij zich reeds op 25 kilometer afstand van het spoorwegknooppunt te Salsk. De berichten geven te kennen, dat de Duitsers koortsachtig werken om een vaste linie op te werpen langs de linkeroever van de Manuch, welke op 50 kilometer ten Oosten van Rostov in de Don uitmondt, doch dat zij hierin falen. Bij Leningrad wordt ook voortgang gemaakt door de Russen om de opening te verwijden en van Velikie Lukie uit trekt het Rode leger in de richting van de grens.

Het 8e Britse leger in Libye bevindt zich nu voor Tripoli en heeft contact gemaakt met de Franse woestijncolonne, welke helemaal uit Frans Aequatoriaal Afrika kwam. Homs en Tarhuna zijn door de Britten genomen en het Hoofdkwartier van Generaal Montgomery meldde, dat de Britse troepen „in nauw contact zijn met den vijand, die zich naar het Westen terugtrekt." De berichten zeggen, dat Tripoli aan een verschrikkelijke bestoking wordt onderworpen en dat de kustweg van Tripoli naar de Tunische grens bezaaid is met stuk geslagen voertuigen.

Op de Middellandse Zee behalen luchtmacht en vloot van de Britten grote successen tegen de vijandelijke scheepvaart. Gedurende de eerste drie dagen van deze week bracht de Britse Marine 13 schepen van de as tot zinken. De luchtmacht voerde dit aantal nog wat op. In de Stille Oceaan brachten Noordamerikaanse duikboten 5 Japanse schepen tot zinken en beschadigden zij er 2.

In Tunis gaat het minder goed. Daar hebben de asstrijdkrachten ten Zuid-Westen van Pont du Fahs een geslaagde aanval gedaan, waarbij zij de Geallieerden — hier Fransen — enigszins terugdrongen en enkele gevangenen maakten.

Op Guadalcanal in de Salomonseilanden hebben de Noordamerikanen weer eens schoonmaak gehouden en meer dan duizend Japanners om zeep gebracht. Tenslotte komt niet van het front, doch van Chili een belangrijk bericht. Chili heeft de betrekkingen met de as verbroken, zodat alleen nog Argentinië van de landen, die aan de Conferentie van Rio de Janeiro deelnamen, dit nog niet heeft gedaan.

ROND PRINSES MARGRIET FRANCISCA.

Het officiële bulletin van vanmorgen meldt, dat H.K.H. Prinses Juliana en H.K.H. Prinses Margriet Francisca in de beste gezondheid verkeren.

* * *

Na vele gissingen en vermoedens is thans de naam van de Prinses bekend geworden. Curaçao's Petrus Albertus Kasteel heeft Haar naam gisteravond persoonlijk voor de radio bekend gemaakt. Margriet (naar de lievelingsbloem van onze Koningin) Francisca (naar den aan Hare Majesteit verwanten, Gouverneur van Canada, den Graaf van Athlone, die Franciscus heet).

* * *

Bericht werd ontvangen, dat de gezamenlijke officieren en manschappen van de koopvaardij tot peters gesteld zijn over de 19 Januari jl. geboren Prinses Margriet Francisca.

Behalve deze zullen peetvader en peetmoeder zijn: de Engelse Koningin-Moeder Mary; de weduwe van een Nederlands patriot die als martelaar voor zijn vaderland is gevallen; wier naam niet bekend gemaakt kan worden) President Roosevelt en de Graaf van Athlone, naar welke laatste Prinses Maragriet Francisca genoemd werd. Zoas reeds werd medegedeeld zal de H. Doop voorlopig worden uitgesteld. Hare Majesteit heeft echter het plan deze plechtigheid zelve te gaan bijwonen.

* * *

Z.K.H. Prins Bernhard der Nederlanden gaf de geboorte aan bij Consul-Generaal Luden. Officiële getuigen waren Z.E. Gezant F. E. H. Groenman en Jhr. Mr. W. van Tets. Zusters van het hospitaal hadden enige fraaie kleedjes voor de wieg gemaakt, hetgeen Prinses Juliana zeer verraste.

* * *

Het geschenk van H.M. de Koningin is een oud familiejuweel, sedert meer dan een eeuw in het bezit der Oranjes: een broche voorstellend een bloem met een parel in het midden en bladeren van diamanten.

Een Prinses is ons geboren

Eindelijk is aan het bange wachten een einde gekomen en kon aan de vreugde ongedwongen uiting worden gegeven toen eergisteravond het angstige geluid van de sirenen klonk en bekend gemaakt werd, dat ons Koninklijk Huis er een Prinsesje heeft bijgekregen.

Leve Prinses Margriet Francisca kunnen wij nu roepen uit volle borst. De vlaggen waren overal uitgehangen, waar de vijand dit niet verbood. Overal weerklonk deze kreet, waar Vrije Nederlanders wonen. En overal waar het uitroepen daarvan onmogelijk was, werd het blijde nieuws doorgefluisterd.

In al de bezette Nederlandse gebieden zal het zich verspreiden van huis tot huis, van stad tot stad, van provincie tot provincie, overal het gehele land door tot iedereen het weet. Er is een Prinsesje geboren!! Welke maatregelen de bezetter ook zal nemen, nergens en nooit zal hij het nieuws kunnen verbergen of zelfs maar de verspreiding kunnen tegengaan.

Want in de harten van het gehele Nederlandse volk, Oost, West, Noord of Zuid, heerst thans een grote vreugde, zoals die slechts kan ontstaan, wanneer een heugelijke gebeurtenis plaats vindt in de Koninklijke Familie.

Spreekt de bevolking in andere landen van „De Koning", „De Koningin", „De Prinses", „De Prins" of „De President", elk Nederlander spreekt bij voorkeur over de leden van ons Vorstenhuis als van onze Koningin, onze Prinses, onze Prins! En het is juist dat kleine woordje van slechts enkele letters, dat onze, dat zo juist weergeeft hoe het Oranje-huis en het Nederlandse volk een onverbrekelijk geheel vormen, hoe zonder Oranje het leven voor een Nederlander ondenkbaar, onbestaanbaar is, hoe ons Vorstenhuis met het Nederlandse volk is samengegroeid en aaneengesmeed.

Wiens gedachten gaan niet biezonder uit naar Prinses Juliana, de Moeder van de pas geboren Prinses?

Wie denkt heden niet aan Prins Bernhard, dien sympathieken, sportieven man, die ons het vorig jaar bezocht en dezer dagen als Vader van den nieuw geborene, het geluk smaákt bij Zijn Gezin te zijn.

Wie denkt niet aan de Prinsesjes Beatrix en Irene, die met glinsterende oogjes Haar nieuwe Zusje bewonderen en willen liefkozen.

Wie denkt niet aan onze Koningin in Londen, vèr van Haar Kinderen en Kleinkinderen, vèr van Haar volk. Zullen Haar gedachten nu niet toeven bij Haar geliefden overzee? Zal Zij niet terugdenken aan de dagen toen Haar eigen Kind geboren werd. Zal Zij niet medeleven met dit Kind, dat thans opgewassen tot Vrouw, Zelf vervuld is van het moedergeluk?

Inderdaad, Onze Vorstin leefde op de nationale hoogtij-dag mede met Haar volk, al zal de schaduw van de trieste omstandigheden ook haar invloed hebben doen gelden.

Ons volk was gisteren blijde. Overal staarden wij in het blijde gelaat van een volksmenigte, waarin wij oprechte vreugde lazen. Het begon eergisteravond reeds, zette zich 's nachts en gisteren de gehele dag voort.

Wanneer wij dit constateren, dan heeft dit noch met byzantinisme, noch met een valse romantiek iets gemeen. Neen, wie het koningschap oprecht lief heeft, zo zeide de onvergetelijke Struycken reeds in zijn magistrale rede over ons koningschap, gehouden voor zijn studenten op 4 Mei 1909, bij de geboorte van Prinses Juliana, hij kent het en waardeert het in zijn werkelijkheid. Noch in bespiegelende vorm, noch als kunstmiddel, om de eerbied voor het gezag in de grote menigte te handhaven, noch uit een laf byzantinisme, noch uit een misplaatste loyaliteit, stelt hij het hoger, dan het is. En vooral ons nationaal koningschap eist geen deugden, die het niet kent. En nog veel minder vraagt het een heiligheid, die er aan, als aan alle mensenwerk, vreemd moet blijven. Bovendien, wij nuchtere Nederlanders, gruwen nergens méér van dan van holle rethoriek en van symbolische beschouwingen, die tot ons verstand niets zeggen.

Ons koningschap, dat is een stuk van ons nationaal volksleven, dat is een stuk Nederlandse realiteit, vastgeankerd in de geschiedenis van ons volk, dat is een stuk van ons nationaal eigene. Wij hebben als volk en als natie een geschiedenis en in dat verleden zijn wij met het Oranjehuis één. Dat samenleven bracht alles wat innige liefde tussen mensen brengen kan, liefde en toewijding, maar ook verguizing en afkeer, het bracht offers en lijden, zelfzucht en onverschilligheid, maar het bracht ook samenwerking en eendracht. Ons volk heeft Oranje, maar Oranje ook ons volk veel te danken. Eén zijn wij geweest meer dan drie honderd jaar en gedurende al die eeuwen was het belang van ons volk, het levensideaal der Oranjes. Deze innige, historisch gegroeide band tussen dynastie en volk, is, zoals wij reeds zeiden, een deel van ons volksbestaan geworden.

Is het dan wonder, dat uit geheel ons volk een bede tot God opsteeg van dankbaarheid voor deze gunst aan ons volk bewezen, maar ook een bede, opdat Hij onze kleine Prinses moge zegenen voor ons Vorstelijk Gezin, voor onze dynastie, maar ook en niet het minst voor ons volk.

Vooral in deze tijd, nu de grond, waarop de Geboorte in normale tijd zou hebben plaats gehad, is ingepalmd door een somberen, half waanzinnigen fanaticus, nu is het behoud van dit nieuwe kostbare bezit van onmetelijke waarde. Want als eenmaal de overheerser verdreven is, zal het volk zijn jongste Prinsesje willen zien en eren, dat door toedoen van den overweldiger op vreemde grond geboren moest worden, hoewel twee vrije Nederlandse staatsdelen zo gaarne vaderlandse grond geboden zouden hebben, een aanbod, dat om onbegrijpelijke redenen niet werd aanvaard.

Zij echter nabij de dag, dat het bezette Staatsdeel, het Moederland, deze nieuwe Oranje-prinses binnenhale met even groot feestbetoon als waarmede het de geboorte van de Prinsesjes Beatrix en Irene begroette. Want in het bezette Nederland is niets onverwoestbaarder gebleven dan de naam van Oranje. Oranje is de plechtanker van het Nederlandse volk. Op Oranje heeft het zijn hoop gevestigd. Oranje zal overwinnen!

(Vervolg van pagina 1).

den, toen de Gezelligheid al langzaam leegstroomde. Diep in de nacht keerden de feestgangers huiswaarts. De vreugde had om zich heengegrepen. Een feestvreugde, die reeds de volgende morgen vroeg, gisteren dus, wederom aanving op het moment, dat de Viervorst van Curaçao, Zijne Excellentie Dr. Piet A. Kasteel, op de Fortmuur verscheen om Zijnen onderdanen in de in ons Amigoe-verslag vermelde bewoordingen kond te doen van de grote, heel grote en blijde gebeurtenis.

Groot was het voor ons, het volk, groot zeker ook voor den Landvoogd, die over een van de beide, de kleinste, staatsdelen heerst om vrijelijk en in het openbaar met lof en trompet mededeling te doen van datgeen, wat ook voor de beide bezette staatsdelen zo ontzettend groot is. De gehele morgen bewoog de Landvoogd zich temidden van Zijn volk, sprak het toe van Zijn bordes, bad tezamen met Zijn volk in de kerk, verhief zich met Zijn volk om blijde de Ambrosiaanse lofzang te zingen aan de voet van Gods altaar. Hij sprak tot de vertegenwoordiging van het volk ten paleize, beantwoordde de heildronk in „De Gezelligheid" en hield een van zijn schoonste redevoeringen in de avond.

Een woord van hulde voor de medewerking aan de pers verleend door den Vader der Kranten, door de organisatoren van de feestelijkheden op kerkelijk en burgerlijk terrein, moet ons ten besluite dezer inleiding van het hart. De krantenmensen hebben steeds een drukkere taak, wanneer anderen iets organiseren, en de vrijheid van de anderen levert een drukke werkdag op voor de krantenmensen; zij doen dit werk gaarne, maar het is hun nog prettiger wanneer zij allerwegen zulk een goede medewerking ondervinden, als welke bij de voorbereiding tot het feest en op de dag zelf geboden werd.

En tenslotte nog een woord van hulde aan het Erecomité, het werkcomité en het Damescomité voor hetgeen zij deden. Het was veel en...... goed.

DE AFKONDIGING.

Vrolijk wapperden reeds overal de vlaggen, vooral op het Brionplein, toen de mensen zich verzamelden rond de hoek van de muur van het Fort Amsterdam, van waar af Zijne Excellentie de Gouverneur het grote nieuws officieel zou bekend maken. Om 7 uur verschenen op de muur van het fort de hoogst militaire gezagdragers van het Nederlandse en Noordamerikaanse leger, benevens de President van het Gerechtshof Doctor Cornelius Süthoff, de Secretaris van het Gouvernement Doctor Carl Friedrich Gronemeyer en de directeur van 's Lands Radiodienst Ingenieur Carel A. Willemse.

Even later kwam ook Zijne Excellentie Gouverneur Doctor Petrus Albertus Kasteel op de muur aan vergezeld van Zijn adjudant Emile Chr. J. M. van de Laarschot en van het Hoofd van de Gouvernementspersdienst Meester Eduard Maurits Elias.

Het grootste moment van de dag: de Landvoogd deelt de mare mede.

De Gouverneur deed voorlezing van het volgende:

„U hebt gisteravond voor acht uur de sirene horen loeien: het was deze keer niet de aankondiging van een naderenden [1]) vijand, want de vlak daarop invallende kerkklokken bevestigden uw blijde vermoeden.

Van Ottawa in Canada gewerd mij het blijde bericht: „Prinses Juliana heeft het leven geschonken aan een dochter."

En kort daarop het aanvullende bericht: „Moeder en kind maken het wel".

En nu staan wij hier bij elkander in dit vroege morgenuur, Curaçaoënaars en Nederlanders. Wij, aan deze zijde van de Oceaan met de Prinses, maar ver van haar; ver van de Koningin ver van Nederland.

Maar wij zijn toch dicht bij elkaar.

Onze warmste gevoelens gaan uit naar het gelukkige Prinselijke Gezin. Onze eerbiedigste wensen gaan naar Hare Majesteit.

Onze vreugde verenigt zich met die van onze Rijksgenoten in Europa en Azië. Geen tyrannie, geen vijand kan hen beletten blij te zijn en te weten, dat de geboorte van dit kind verdere verzekering beduidt van het voortbestaan van het Huis, dat ons allen zo lief is.

Een voordeel hebben wij: wij vieren feest op vrije grond. Wij kunnen aan onze gevoelens vrije uiting geven en wij zullen het doen door God te danken en dan met elkander feest te vieren zoals Oranje-klanten gewoon zijn bij elke zonnestraal, die door het Huis van Oranje speelt. De ernstige omstandigheden, waarin wij leven mogen onze feestvreugde temperen, die vreugde is er niet minder diep en hartelijk om.

Deze dag op dit ogenblik zullen in ons geheugen geprent blijven: het is een gelegenheid, welke wij aangrijpen om opnieuw onze trouw te bevestigen aan het Koninkrijk, aan de Koningin, aan het Koninklijk Huis. Leve het kleine Prinsesje! Leve de Koningin!"

[1]) De Gouverneur vergiste zich of kent de voorschriften zijns adjudants niet. Het „alles-veilig" signaal, dat weerklonk, is de aankondiging van den afdruipenden vijand — Redactie.

DE AUBADE.

Stromen kinderen in het wit en met Oranje getooid trokken afzonderlijk of in groepen onder leiding van ouders en leermeesters naar het Fort Amsterdam. Talrijk velen trokken mede en het was dan ook overvol, toen Frater Maria Canutus zijn dirigeerstok ophief en duizenden jonge kelen de liederen zongen. Een prachtige aanblik boden de honderden vlaggen. Het was een kleurenweelde, waarin het Oranje domineerde, gelijk het ons aller harten deed op deze schone jubeldag.

Toen de kinderen uitgezongen waren nam de Gouverneur het woord en zeide ongeveer het volgende:

„Lieve Kinderen, Ik moet jullie allen zeer bedanken, dat jullie zo vroeg gekomen bent en zo mooi gezongen hebt. De nieuwe liedjes moeten zeker heel moeilijk geweest zijn om in te studeren, maar zover ik over zingen kan oordelen waren zij prachtig. Ik zal der Koningin zeker laten weten, dat jullie zo met hart en vurigheid op deze vroege morgen zijt komen zingen voor het Prinsesje.

Ik zal ook zeker schrijven aan de Prinses — de Grote Prinses natuurlijk (gelach) — hoe het op Curaçao gegaan is. Wij leven in zo een gekke tijd en maken zoveel nare dingen mee. Maar het gebeurt soms, dat nare dingen ook rare dingen meebrengen en soms zijn die rare dingen ook blije dingen. Wie weet, ik zeg wie weet, gebeurt het, dat het Prinsesje over niet al te lange tijd naar Curaçao komt. Misschien zullen de kinderen van Curaçao gelegenheid hebben al de Prinsesjes eens te zien.

Laten wij hopen, dat het nieuwe Prinsesje zo spoedig mogelijk vrede brenge en dat de kindertjes van Oost-Indië en Nederland bevrijd worden van den verdrukker.

Laten wij hopen, dat de vreugde van vandaag spoedig worde voltooid, in die zin, dat wij spoedig herenigd zullen zijn met familieleden, vrienden en kennissen, die thans in de bezettte gebieden wonen. Ik ben er zeker van, dat zij zullen horen, wat heden op Curaçao is gebeurd. Jullie vertolkt wat zij hebben willen doen maar niet kunnen. Ik wens jullie allen een prettige feestdag. Ik verlang dat jullie vandaag goed feest viert en ik heb zo gedacht, dat jullie dan morgen maar uit mogen vieren (oordovend gejuich). En nu lieve kinderen, leve Curaçao!! leve het Nieuwe Prinsesje! Leve de Koningin!

De Gouverneur is nauwelijks uitgesproken of spontaan klinkt het uit de kindermenigte: „Lang zullen ze leven, lang zullen ze leven, Hoera, Hoera!"

Later werden mooie **bioscoopvoorstellingen** gehouden voor de jeugd in West-End en Roxy, die zeer druk bezocht waren.

OPENBAAR GEHOOR.

Van de Fortkerk naar het paleis is een korte weg. In de bekende blauwe zaal werd een Openbaar Gehoor gehouden, waarbij de Voorzitter van de Staten van Curaçao, de Heer John H. Sprockel als volgt sprak:

„In tijden van nood werd de band tussen Nederland en Oranje steeds dieper aangevoeld", Sprockel der Staten.

Excellentie: Heden is het een dag van blijdschap en vreugde voor Oranje en Groot-Nederland. De Oranjestam is uitgeschoten. Een Oranjetelg is ons geboren. Prinses Juliana, de Prinses van Oranje, heeft het levenslicht geschonken aan een kind, een prinsesje, dat het ons zo geliefd Prinselijk gezin komt uitbreiden. Het is zeer menselijk, dat in een gezin, waarin reeds twee dochters zijn, men naar een zoon verlangt. Het is even natuurlijk, dat het meisje, dat dan geboren wordt, er niet minder om geliefd is, misschien vaak juist er te meer om bemind wordt. Zo zal het ook in dit geval gaan: ons Prinsesje is ons hartelijk welkom. Wij zullen haar misschien des te hartelijker beminnen. En dan, de plaats waar, en de omstandigheden waaronder deze heugelijke gebeurtenis heeft plaats gegrepen, maken ze voor ons des te gedenkwaardiger.

Terwijl Nederland in Europa zuchtend onder de hiel van den overweldiger de dag der verlossing beidt, terwijl de Nederlandse regering in den vreemde, in Londen, met onze — zoals de Heer Sprockel, voor het eerst in de geschiedenis Haar noemde — Koningin Wilhelmina de Grote aan het Hoofd, in nauwe samenwerking met onze geallieerde vrienden die dag voorbereidt, terwijl Nederlands Oost-Indië, onwennig aan de Japanse bezetting, hunkert naar de komende verlossing, is dit blijde gebeuren in het Koninklijk Huis van Oranje als een lichtend symbool van de onverwoestbare drang naar een nationaal herrijzen en een nationaal voortbestaan. Nederland en Oranje zullen samengaan de eeuwen door Oranje met Nederland, steeds vereend, zo was het van oudsher, zo moge het zijn en blijven. In tijden van nood werd de band tussen het Nederlandse volk en het vorstenhuis Oranje steeds dieper aangevoeld en strakker aangehaald. In 1672 bij de inval der Fransen, toen alles verloren scheen, riep men om Oranje om redding te brengen.

In 1813, bij de Franse inlijving, haalde men Oranje binnen met vlag en wimpel. En het is merkwaardig, juist omdat het zo heel en al volgens de orde der natuurlijke dingen is: telkens als Nederland door de smeltkroes van lijden en beproeving is gegaan, kwam het beter, hechter, degelijker te voorschijn. Zonder de inlijving bij Frankrijk waren de Nederlanders nog in geen jaren van hun provincialisme verlost. Eeuwen hadden zij getwist over de rechten der gewesten. Het beginsel der Staatseenheid moest het volk dan ook als het ware diep worden ingebrand. De zware jaren der Franse overheersing hadden dit groot voordeel gewrocht. En wat zien wij in deze ongeëvenaarde tijd, die wij doormaken? Een wereldoorlog, een strijd van de zwaarste beproeving is nodig geweest om den Nederlanders het besef duidelijk levendig te maken, dat Nederland, geen kleine Europese staat is, gelijk Denemarken bijvoorbeeld, maar dat er een Nederlands Imperium bestaat: 4 staatsdelen, verspreid over 3 werelddelen.

En even zeker als wij zijn, dat Nederland, Groot-Nederland bij het komende herstel onder de leiding van Oranje hechter en grootser zal herrijzen, even zo gerust zijn wij heden, dat ook in de komende tijden de leus zal blijven: Oranje boven.

Ginds in Canada ligt de prinselijke moeder, genietend haar moederweelde Haar Prins-gemaal en de kleine prinsesjes staan om haar heen. Voor Koningin Wilhelmina is het vandaag voorzeker een heel zonnige dag in deze duistere tijden. Bezet Nederland houdt heden de jubel besloten in de blijde harten. Nederlands Indië begroet de blijde tijding met een heldere glimlach op de anders zo strakke gezichten. Alleen Suriname en Curaçao kunnen vrijelijk juichen en jubelen. En al wordt onze feestvreugde getemperd door de wetenschap, wat in andere delen van de Nederlandse Staat geleden wordt, vieren moeten wij deze grote, blijde dag. Wij moeten deze dag vieren voor hèn mede. Voor hen, die onder druk leven, zal het een troost zijn te weten, dat de geboorte van ons Prinsesje gevierd wordt.

Excellentie, namens de bevolking van Curaçao, namens allen, die hier om U heen geschaard zijn, verzoek ik U aan de Prinselijke moeder, Prinses Juliana, aan Haar Prins-gemaal, Prins Bernhard, den gelukkigen vader, aan Hare Majesteit, onze beminde Koningin Wilhelmina, en de Nederlandse Regering in Londen, onze welgemeende, hartelijke gelukwensen aan te bieden met de geboorte van de jongste Oranjetelg, vergezeld van onze vurigste wensen voor het welzijn van de moeder en het kind, voor nu en voor de toekomst.

Moge de Algoede beschikken, dat de geboorte van dit kind een keerpunt ten goede zij in de strijd om ons nationaal herstel. Moge het Hem behagen, de Koninklijke familie spoedig, na een volledige overwinning, in bevrijd Nederland te herenigen. Moge Groot-Nederland dan een tijdperk tegemoet gaan van duurzame vrede en vreedzame ontwikkeling onder de beproefde leiding van Oranje.

„Geen beproeving teisterde Nederland of het herrees sterker", Z. E. de Gouverneur.

De rede van den Voorzitter der Staten beantwoordende, zeide Zijne Excellentie de Gouverneur het volgende:

„Mijnheer de Voorzitter van de Staten van Curaçao: Wat u zo welsprekend hebt uitgedrukt, gevoelen wij allen: de geboorte van de kleine Prinses doet de gedachten van ieder onzer samenwerken in het doorluchte Huis, dat eeuwenlang lief en leed met ons volk, met al de volken van ons Rijk, deelde.

Terecht hebt u er de nadruk op gevestigd, dat geen beproeving Nederland teisterde of het herrees sterker. Ter waarschuwing van zijn vijanden kan men er aan toevoegen, dat het nog géén geweldenaar goed is gegaan, die zijn hand naar Nederland uitstak.

De nederlaag, die zulken mogendheden trof, werden niet in de laatste plaats mede door Oranjes bewerkt.

De Spanjaarden botsten op een Oranje en zó deed Lodewijk XIV en zó deed Napoleon en zó doet de man, die ook naar Rusland ging, maar niet te Moskou kwam.

U hebt gelijk, Mijnheer de Voorzitter: tot vóór deze oorlog voelde het volk aan de Noordzee zich nog een klein volk. De verschrikkelijke beproeving heeft het zich pas voor goed zijn uitzwerming over de wereld doen bewust worden, de trotse wetenschap veel dieper doen ervaren, dat zijn vlag niet slechts over verre zeeën waait, maar, veel meer, dat aan verre stranden ook Nederlanders wonen, echte Nederlanders, al spreken zij andere talen en al hebben zij andere gewoonten. Maar Nederlanders, in zoverre zij zich verbonden weten met het volk in Europa en met het Huis van Oranje.

De grote telg van dit Huis, die wij trots zijn onze Koningin te noemen, heeft er ons zo pas aan herinnerd, dat wij met ons om moeten dragen het besef een Gemenebest van vrije volken te zijn; Zij spoort ons aan de bouw van dit Gemenebest te overwegen — nú.

Het levende bewijs van die grootse gedachte vormt deze samenkomst. Hier staan wij samen, op Nederlandse grond, onder Nederlandse vlag, levend onder eigen recht en onder het Stamhuis, dat ons allen lief is en welks vreugde ons aller vreugde is.

Ik dank u, Mijnheer de Voorzitter, voor de woorden van innig medeleven, welke u wel hebt willen uiten namens de bevolking van dit Staatsdeel en ik zal niet nalaten daarvan mededeling aan Hare Majesteit en aan het Prinselijk Paar te doen. Moge, mede door ons werk, door onze offers en onze gebeden de vrijheid van het Koninkrijk en van de werkelijke souvereiniteit van het Huis van Oranje over geheel ons ongeschonden Rijk spoedig worden hersteld.

Hierop wendde Zijne Excellentie zich tot de buitenlandse bondgenootschappelijke autoriteiten en zeide:

And allow me to add a few words first to you my good British friends.

You have received our Royal Family when a cruel enemy overran our country. You have given hospitality to our dear Queen and, it is in one of your Dominions that the little Princess is born, who is the cause of our joy today.

In the name of all the Netherlanders, wherever they may be, suffering or fighting, I thank you.

And last but not least I wish to thank you, our American friends, who have been so faithful to us, who have received our beloved Queen with such deep affection and who have helped us not only morally with the powerful voice of your great President but who have come here to this Territory to help with your material strength to defend it against a common enemy.

I deeply appreciate your coming here today to share with us in our happiness and I earnestly hope that after this terrible war we shall feel closer together and will work together in building a world where those principles shall prevail for which the House of Orange as well the United States of America have always stood."

Onder handgeklap der aanwezigen verliet de Gouverneur terstond na het uitspreken zijner rede de zaal, waarmede ook deze plechtigheid besloten werd.

OP DE GEZELLIGHEID.

Om omstreeks 11 uur werd op de Club „De Gezelligheid", waar de spheer van het jubelende en zo geslaagde nachtfestijn nog hing, een nieuwe heildronk ingesteld op de Prinses. De Landvoogd was hierbij aanwezig, evenals een grote schare vooraanstaanden.

De Voorzitter, de Heer Willem F. M. Lampe, hield een welgestelde rede, waarin hij de „trance van uitbundige vreugde" beschreef, welke zich van ons volk had meester gemaakt op het horen van de blijde mare. In verband

Curaçao brengt dank aan God.

„Wij vergeten thans plaatselijke geschillen en gevoelen ons één in de liefde tot ons Vorstenhuis", Mons. Verriet in de Procathedraal.

De Procathedraal, die de avond te voren de eerste kerk van Curaçao was geweest welke het geloei der sirenen met plechtig en feestelijk klokkengelui beantwoordde, was gistermorgen het centrum van de godsdienstige dankzegging van ons katholieke volk van Curaçao. Om 9 uur werd er in de Procathedraal een Pontificaal Te Deum gezongen.

Vele autoriteiten met aan het hoofd Zijne Excellentie Doctor Petrus A. Kasteel, Gouverneur van Curaçao, en talrijke gelovigen stroomden naar het kerkgebouw. Zijne Hoogwaardige Excellentie Mons. Petrus I. Verriet O.P., de Apostolisch Vicarius van Curaçao, geassisteerd door de Pastoors van St. Anna en van O.L.V. van de Berg Carmel, met de Paters Volk en Brada, hief de Ambrosiaanse lofzang aan, welke vervolgens door het koor van de Procathedrale Kerk werd voortgezet. Na het Te Deum nam Zijne Hoogwaardige Excellentie het woord.

Zijne Hoogwaardige Excellentie herinnerde aan de verschrikkelijke tijd, die wij doormaken en dat met verlangen de dag der bevrijding wordt afgewacht. In deze tijd nu van leed werd ons in een vreemd land, dat echter door vele banden met Nederland verbonden is, vooral door de liefde tot de vrijheid, een nieuw Prinsesje geboren. Alle Nederlanders van het Imperium zijn meer dan ooit verbonden door het ondervonden lief en leed.

De bevolking van Curaçao heeft wel zeer ondubbelzinnig blijk gegeven van haar liefde voor het Vorstenhuis. Onze gedachten gaan naar de Koningin, de Prinses, den Prins en de kleine Prinsesjes. De gemeenschappelijke nood heeft de verschillende delen van de volksgemeenschap nader tot elkaar gebracht. Wij willen elkander helpen en bijstaan. Wij hebben één doel. Het vaderland vrij te maken. Onze gemeenschappelijke nood bracht ons dichter bij Hare Majesteit de Koningin en bij Haar Huis. Zij zijn voor ons allen het symbool der eenheid. Meer nog. Zij zijn de bezielende kracht van alle leden van het grote Nederlandse gezin.

Nooit was de vreugde spontaner. Het is alsof het volk hier wil goed maken wat aan de vreugde in de bezette landen moet onderdrukt worden. Wij vergeten de kleine plaatselijke geschillen en voelen ons één en innig verbonden in liefde en trouw aan ons Vorstenhuis. Het Oranjehuis zal blijven bestaan en met hem Nederland, dat weder groot en vrij zal worden met de hulp van God.

Wij staan aan de wieg van het kind, dat het hart van de Prinselijke Familie verblijdt. Dit Prinsesje is een Godsgeschenk aan het Nederlandse volk. Bij deze blijde gebeurtenis smeken wij tot God: „Domine, salvam fac Reginam nostram" (Heer, bewaar onze Koningin). Zegen en bewaar Haar. De nieuwe tijd, die in de branding van deze hedendaagse nood staat geboren te worden, eist de gehele persoon van hen, die aan het hoofd der volken staan. Moge de genade des Allerhoogsten met onze Koningin zijn. Veel ligt stuk geslagen ter neder en moet geheeld worden. Dit is een verantwoordelijke en tevens heerlijk schone taak. Moge de Almachtige het Huis van Oranje, waarmede Nederland en ons volk onverbrekelijk zijn verbonden, bewaren en zegenen.

Domine, salvam fac Reginam nostram. Bewaar, Heer onze Koningin en Haar, die eens onze Koningin zal zijn.

Na de toespraak zong het koor het „Domine, Salvam Fac Reginam Nostram" en tot slot zongen alle aanwezigen het Wilhelmus.

„Een lied van dank stijgt op van de aarde", Rabbijn Cardozo in de Snoga.

Tegelijkertijd met de dankdienst in de Procathedraal werden ook diensten gehouden in de beide Synagogen van „Mikvé Israël" en „Emanuel".

De dienst in de synagoge „Mikvé Israël", welke door den Procureur-Generaal, Meester Thys van der Laan, als vertegenwoordiger van het Bestuur van Curaçao werd bijgewoond, ving aan met het gebruikelijke Hallel der feestdiensten, de psalmen 113 tot 116, in wisselzang gezongen. Na een gebed voor het Vorstenhuis, hield Rabbijn Cardozo een predicatie, waarbij de predikant uitging van de jubelpsalm, welke zegt, dat een lied van dank van de aarde opstijgt. Niet voor de eerste maal, aldus Rabbijn Cardozo, wordt in een Nederlandse synagoge een bijbelwoord toegepast op ons koninklijk huis, want het Huis van Oranje heeft altijd, maar ook vooral in de oorlogstijd wel weer bewezen dat zulk een toepassing gerechtvaardigd is. Na enkele liederen en zegening werd deze dienst besloten.

Rabbijn Correa dankt in „De Tempel".

In „De Tempel" sprak Rabbijn Correa een dankgebed uit, waarna ook deze predikant in een toespraak de verbondenheid van het Joodse volksdeel aan het Huis van Oranje naar voren haalde. Deze dienst, welke goed bezocht was, werd namens Z.E. den Gouverneur bijgewoond door den Gouvernementssecretaris. Dr. Carl. F. Grone-Meyer. (Vervolg op pag. 4).

hiermede trok de spreker een vergelijking met de feestelijkheden ter gelegenheid van de geboorten van de Prinsesjes Beatrix en Irene. Tenslotte, na in het Engels nog enkele woorden tot de buitenlanders gesproken te hebben, stelde de voorzitter de heildronk in.

De Gouverneur beantwoordde in een sappig gestelde redevoering den Voorzitter en ook Hij sprak enkele woorden in het Engels. Na afloop van dit officiële gedeelte begon de minder formele viering, een voortzetting van het zo geslaagde feest van Dinsdagavond.

DE DEMONSTRATIE OP HET RIF.

Het hoogtepunt van de dag, het nummer waaraan de bevolking het grootste aandeel had, vond in de namiddag plaats bij de demonstratie op het Rif.

Duizenden mensen waren samengestroomd naar het nieuwe Stadion op het Rif, terwijl het Brionplein en de straten van de stad reeds een uur vóór de aanvang van het défilé gevuld waren met mensen. Met tromgeroffel en wapperende vaandels trokken de verschillende verenigingen langs naar de plaatsen van samenkomst. Moeders togen met haar kroost door de hete zon in de hoop een goed plaatsje te veroveren of om straks de grotere kinderen te zien langs trekken. Nu was het echt feest, een Oranje-feest!

Eerst over 15 uur, volgende op de aankomst van Z. E. den Gouverneur, van Z.H.E. den Apostolisch Vicarius, van hoge burgerlijke en militaire autoriteiten, Comité-leden enzovoorts, klonk de muziek en kwamen de verenigingen door de Oostelijke poort het veld op. Eerst dwars over het terrein en weer terug liepen de deelnemers en dan langs de eretribune waar Zijne Excellentie de parade afnam. En wélk een stoet! Wat een kleurenpracht. Er scheen haast geen einde aan te komen zoveel verenigingen steeds voorbij kwamen. **Alleen de K.S.C. was er met 22 clubs vertegenwoordigd.** Wel een half uur duurde het alvorens allen gepasseerd waren en de groet hadden gebracht aan Harer Majesteits Vertegenwoordiger.

En nu kwamen de militairen, eerst het muziekcorps van de militaire politie, daarop de Noordamerikanen, toen de mariniers en matrozen en vervolgens onze Schutters. Met schitterende regelmaat bewogen de benen, kaarsrecht liepen de mannen. Eerst thans begon het handgeklap goed, steeds luider tot de schutters passeerden. Nu scheen er geen einde te komen aan het geklap, het gestamp, het geroep. De jongens van Habaai werden eens extra toegejuicht en ook de jongens van de nieuwere lichting, die goed hun best deden om een manhaftige indruk te maken.

De schutters gaven vervolgens het nummer colonnegeweer te zien, dat met een hartelijk applaus van het publiek beloond werd.

En om 16.30 uur floot scheidsrechter Matthias Brakke de elftallen van Jong Holland en Atlanta het veld op voor het spelen van de finale in de handicapwedstrijd. Enigszins onwennig was het spel eerst op het vreemde terrein, dat nog stoffig en glad is, doch na de rust gaf men werkelijk goed spel te zien. Tegen het eind bleek het overwicht van Jong Holland, maar men had te doen met een krachtige verdediging. Het lot scheen Pardo niet gezind te zijn, omdat zijn schoten wel zeker tweemaal tegen de paal terugketsten. Met een verdiende overwinning van 3—1 ging Jong Holland strijken.

De estafette, hordenloop en gymnastiekdemonstratie van „Villa Maria" kwamen als tussennummers en hielden er de spanning in.

Maar als een prachtig en waardig slot van de middag kwam het spiegelgevecht van onze schutters. Hier werd eens getoond wat velen niet winsten: hoe goed onze landsknechten reeds geoefend zijn en waarop een eventuele vijand kan rekenen als hij eens mocht pogen hier voet aan land te zetten.

Van de Westelijke zijde viel men enkele verdedigers aan de Oostzijde aan. Het voetvolk, gesteund door kleine legerautotjes en lichte tanks, stormde naar voren onder het geratel en geknal van de mitrailleurs en mortieren. De vuurpijlen droegen nog bij aan het interessante schouwspel en brachten de zittenden op de tribune op de been. Achter de tanks aan kropen onze schutters naar voren en lieten zij zich languit vallen, waarbij zij de schok met de kolf van het geweer braken. Tegen zulk een aanval kon de „vijand" zijn stellingen natuurlijk niet houden en werd hij verdreven.

De jeugd stroomde na afloop over het veld om de lege hulzen op te pikken zodat de luidsprekers geen gehoor kregen. De orde, die de gehele middag geheerst had, werd alzo verbroken. Hier volgen de officiële uitslagen:

Wandelmars met Défilé.

Juniores: 1e prijs De Rimboezwervers; 2e prijs Politie Sportvereniging; 3e prijs Asiento; 4e prijs Groot Kwartier.

Seniores: 1e prijs Villa Maria; 2e prijs Plaatselijke Sectie Rode Kruis.

Estafette: 1e prijs Independiente; 2e prijs Villa Maria.

Hordenloop: 1e prijs R. Willems; 2e prijs R. Anasagasti.

Voetbal: Jong Holland — Atlanta 3—1.

De prijsuitreiking geschiedt op 31 Januari as. bij de officiële opening van het Sportterrein van de C.B.L.O.

Het is misschien overbodig een pluimpje te brengen voor de organisatie van deze grootse demonstratie, vooral als men in aanmerking neemt hoe weinig tijd men hiervoor gehad heeft. De leiders hebben zich werkelijk uitgesloofd om alles in goede banen te leiden en zijn er werkelijk in geslaagd.

DE VIERING DES AVONDS.

In de loop van de avond werden door verschillende sprekers, en in verschillende talen van ons Staatsdeel: Nederlands, Engels en Papiament, redevoeringen gehouden. Uittreksels hiervan volgen hieronder:

Deze welp komt net op tijd, aldus Z.E. de Gouverneur.

Wie onzer zet niet voor een ogenblik alle zorg ter zijde, nu dit heugelijk nieuws ons bereikt? Want het is heugelijk nieuws voor alle Nederlanders, waar ter wereld zij zich ook mogen bevinden en het verblijdt allen, die zich gelukkig voelden en voelen onder het bewind van het Huis van Oranje.

Daarom hebben wij dan ook vandaag hier op Curaçao met zovele duizenden dit vreugdevolle gebeuren blijde gevierd.

Niets is smartelijker gevoeld èn door de Koningin zelf èn door het Nederlandse volk dan de bitterheid der scheiding, veroorzaakt door vijandelijk geweld. De schok, die deze scheiding teweeg bracht, was te pijnlijker, omdat zij nooit was verwacht, noch voorbereid.

Maar spoedig was de noodzaak ervan begrepen en zij werd nog beter verstaan, toen de vijand, die het erop voorzien had ook de Koninklijke Familie zelf in zijn klauwen te krijgen, de aanval op Oranje opende. Het was hem wat waard geweest, zo hij in die naam het Nederlandse volk had kunnen uitplunderen; het was zijn bedoeling om, als dat niet kon, die naam weg te vagen van de aarde. Gehuurde moordenaars, vreemde verraders die koninklijk genadebrood hadden gegeten en van wie enkelen zelfs jarenlang in de schaduw van het Koninklijk Paleis hadden gewoond waren daarvoor leef genoeg. Was deze misdadige opzet gelukt dan zou aan het Koninkrijk zijn hoeksteen zijn ontvallen.

Het is niet gelukt. De Koningin kon — zij het niet zonder gevaar — het grondgebied in Europa verlaten, om met Haar Ministers het bestuur voort te zetten over de onbezette delen des Rijks en leiding te geven aan de oorlogvoering.

Haar souverein Gezag dekte alle besluiten, welke nu kracht van wet kregen; Haar gezag maakte het mogelijk in bizondere rechtspraak te voorzien; Haar Gezag kon leven houden in het Opperbestuur; in Haar naam kon de oorlog worden verklaard aan Japan; in Haar redevoeringen kon, waar en wanneer dat nodig was het regeerbeleid worden verklaard en konden plannen voor de toekomst worden ontvouwd.

Beter dan iets anders bewezen de van woede schuimbekkende, vijandelijke aanvallen op de Koninklijke Familie en de brutale beroving van alle persoonlijk bezit van de vorstelijke familie welk een betekenis de aanwezigheid der Koningin temidden der strijdende Nederlanders, voor Nederlands toekomst had.

Te laat heeft de vijand begrepen, dat zijn aanvallen op de Koningin Haar gezag alleen maar verhoogden en dat de Nederlanders slechts met verachting antwoordden op aanvallen tegen leden der Koninklijke Familie. Wat weet de vijand van de geheel eigen aard der betrekkingen tussen Nederland en het Huis van Oranje? Hij heeft ondervonden, dat Oranje voor de Nederlanders iets geheel anders is dan hij zich voorstelde en tegenover dit voor hem zo vreemde verschijnsel heeft hij maar één middel, dat hem probaat lijkt: den Nederlanders verbieden die naam te noemen. Indien hij niet zo anti-Joods was ook, zou hij begrijpen, welk een betekenis er juist kan uitgaan van het nooit noemen van een naam, waaraan ieder steeds met eerbied denkt.

De geboorte van de Oranjetelg doet alle Nederlanders het hoofd weer opheffen en de blik richten naar het doorluchte Huis, dat onze Natie mee hielp bouwen, dat aan haar beste aspiraties tegemoet kwam, dat die Natie begreep, dat steeds — ook met wegcijfering van zichzelf — aan het welzijn van het gehele Rijk dacht.

In dit Huis vindt de Nederlander de waarborg voor de grote goederen, welke hij lief heeft: onafhankelijkheid, vrijheid, gerechtigheid, verdraagzaamheid. Met dit Huis zijn deze waarden in ons volksleven gegroeid; onder leiding van dit Huis hebben zij haar weg gevonden in het gehele Koninkrijk en over de aarde.

De wereld kent de band tussen Nederland en Oranje; zij ziet in de persoon van onze Koningin het Nederlandse volk met al zijn eigenschappen: zijn moed, zijn doorzettingsvermogen, zijn eerlijkheid, zijn trouw, zijn opofferingsgezindheid, zijn openhartigheid, zijn onblusbare liefde voor vrijheid en recht en zijn haat tegen onderdrukking en tyrannie.

Er is een welp bijgekomen in dit historische Huis. Ver weg, over de Oceaan, in een Brits Dominion, maar als Nederlandse is de kleine Oranje geboren en in de vrije Staatsdelen en in gastvrije landen en op onze schepen.

waar zij ook varen, slaat de vreugde uit en richten zich ogen en harten naar Canada, terwijl velen tegelijk denken aan de Koninklijke Moeder, die in het centrum der oorlogvoering deze grote troost ondervindt.

Over de muur der Japanse bezetting dringt dit nieuws in Indië door en zal licht brengen in de ogen van Van Starkenborgh en van de velen, die met hem gevangenschap, de millioenen die rond hem onderdrukking lijden.

Dit nieuws zal Nederland bereiken en knarsetandend zal de vijand waarnemen, dat dit pas nieuws is dat Nederland electriseert.

Het komt net op tijd. De dagen van de Duitse offensieven zijn voorbij en de wereld weet, dat een defensief Duitsland is een verslagen Duitsland is. Dit kan geen mens, die de historie kent, loochenen en Nederlanders, die gewoonlijk wonderwel in de geschiedenis zijn geschool, weten het beter dan de vijand vermoedt. Voor hen is de geboorte van de nieuwe Oranje niet slechts een aanvulling van vreugde over het goede oorlogsnieuws, maar ook de aankondiging van de naderende bevrijding, die pas dan voltooid zal zijn, wanneer de Koningin, omringd van de Haren Nederland opnieuw betreedt om wederom de plaats te bezetten, die Haar niet slechts erfelijk en wettelijk, maar ook door gegoond leiderschap in de meest boze dagen toekomt.

Dit zijn gedachten, die bij ons allen opkomen, nu dit blij gebeuren ons verrast. Wij danken er God voor als voor elke gave, maar onze dank is te inniger, omdat dit in deze donkere dagen zo een troostrijke gave is.

Zo even bereikt mij een telegram met het bericht, dat de namen der jonge Prinses zullen zijn: Margriet Francisca. De margriet is de bloem, die de Koningin lief heeft, die bloeide toen Hare Majesteit Nederland verliet en die de Koningin daar spoedig hoopt terug te zien.

Wat kan onze wens anders zijn dan dat Hij, die tot dusver op zo'n zichtbare wijze onze Koninklijke Familie aan zulke grote gevaren heeft ontrukt, de kleine Prinses en het Huis dat ieder onzer zo lief is, verder zegene en het zo spoedig mogelijk herenige met de vrije volken van ons herstelde Koninkrijk? Zo zij het.

Oranje boven
Leve de Koningin!

Rede van Ernesto C. Martijn.

De Heer Ernesto C. Martijn, Voorzitter van het Feestcomité, spreekt nu ongeveer als volgt: Niet uit Den Haag als bij vorige gelegenheden maar uit het gastvrije Canada bereikte ons ditmaal de heuglijke tijding van de Geboorte van onze Nieuwe Telg. Dit heeft — hoe vreemd ook — een zeer grote betekenis, want de ogen van de wereld, die sinds Mei 1940 gadeslaan het trieste schouwspel van 'kille onrechtvaardigheid dat plaatsvindt in het vredelievende Nederland en in het Staatsdeel in Azië, zijn vandaag met bizondere aandacht gericht op het Prinselijk Gezin.

Curaçao, het Staatsdeel waar nog steeds de democratische beginselen van toepassing zijn, dank zij het Huis van Oranje, heeft voor de zoveelste maal getoond in alle omstandigheden mede te leven met het Oranje-Huis en weer zijn aanhankelijkheid daaraan betoond.

Zoals het goud in het vuur gaat om blinkend zuiver en schoon er uit te komen, zo beschouw ik het grote leed, dat sinds Mei 1940, de vijanden van het schone Nederland denken te doen aan het Huis van Oranje, als het vuur waaruit straks ons Vorstelijk Huis te voorschijn zal komen, meer dan ooit tevoren als schitterend symbool van werkelijke democratie, gebaseerd op rechtvaardigheid, verdraagzaamheid en vrede, tot heil van het Nederlandse volk in Europa, Azië en Amerika.

Moge Hij, die regeert over volken en Koningen Zijn Zegen in overvloedige mate doen nederdalen op onze pas geboren Prinses, op Hunne Koninklijke Hoogheden Prinses Juliana en Haar Gemaal Prins Bernhard, op Hare Majesteit Koningin Wilhelmina en moge der Koninklijke familie recht veel geluk beschoren zijn bij Haar terugkeer straks in het bevrijde Nederland.

Rede van Willem F. M. Lampe.

In de Engelse taal sprak de Heer Lampe, waarbij hij eerst naging de Geboorte van Prinses Beatrix op 31 Januari 1938, welk een ongekunstelde vreugde er toen heerste en hoe het feest gevierd werd. Het volk was kinderlijk blij en vervuld van dankbaarheid te weten, dat Prinses Juliana en het kleine Prinsesje het goed maakten.

Toen werd wederom de waarheid bevestigd van wat dikwijls gebleken is in onze geschiedenis, dat het Huis van Oranje en het Nederlandse volk binnen en buiten het gebied in Europa samen één zijn.

De omstandigheden waaronder dit Koninklijke Kind geboren is, geven ons reden om stil te zijn en na te denken. Nadat de twee eerste Prinsesjes in vredestijd mochten geboren worden, op vrij Nederlands grondgebied en temidden van eigen volk, heeft de Voorzienigheid thans besloten, dat ons jongste Koninklijke Kind in oorlogstijd, op vreemd gebied en ver van zijn volk en de Koninklijke Grootmoeder ter wereld moest komen. Doch deze omstandigheden kunnen ons in de donkere uren van de wereldgeschiedenis slechts nauwer tot het Vorstenhuis brengen.

Niets geschiedt voor niemendal en uit het kwaad komt het goede voort, aldus de spreker.

Ook in deze Wereldoorlog is dit het geval. Het is niet voor niets zo.

Wijsgeren, godgeleerden en theosofen zijn één in de mening, dat de huidige krijg noodzakelijk was om een zieke corrupte wereld te doen uitsterven teneinde voor de mensheid plaats te maken voor een nieuwe wereld, met nieuwe idealen en nieuwe ideologieën.

Rede van Guillermo Vlieg.

Curaçao geniet meer dan gisteren en zeer waarschijnlijk meer dan morgen het grote voorrecht te staan te midden van grote naties als een monument van waarheid, als een lichtende baak die den zeevarenden zonder koers de haven van redding toont, aldus de Heer Vlieg in zijn Papiamentse rede. Curaçao — zo kunnen wij zonder pochen zeggen — is het punt van steun geworden voor vele vreemdelingen die zijn komen genieten van zijn zo welbekende weldadigheid.

De haven van Curaçao is een der voornaamste van Zuid-Amerika. Doch wat maakt een land groot? Wat laat een land voortdurend voortgang maken? Is het mogelijk dat een land beschaafd wordt, als het niet naar voren kan treden temidden van andere naties van een hogere categorie? Heden meer dan ooit zingen de kinderen van Curaçao tezamen met het Vorstenhuis bij de geboorte van een Prinses. De rood-wit-blauwe vlag wappert in grootheid boven de volken van het Vrije Nederlandse Imperium, waarvan ons Curaçao de eer heeft deel uit te maken. Met grote vreugde en een hart, dat vol is van geestdrift vieren wij mede feest op de datum van heden, die doet uitzien naar een goede toekomst, een tijd van vrede en rust.

Rede van Emilio Lopez Henriquez.

In het Spaans sprak de Heer Emilio Lopez Henriquez, die vroeg enkele ogenblikken de trieste omstandigheden van het ogenblik te vergeten en de harten te openen voor de vreugde en de geestdrift bij de Geboorte van een nieuwe telg in het Huis van Oranje. In deze Geboorte zag de Heer Henriquez het herleven van de geest, die de eeuwen door de afstammelingen van den Vader des Vaderlands heeft vervuld, de geest van vrijheid en democratie, die heden de bron is, waaruit het verdrukte Nederlandse volk de kracht en energie put om zich te verzetten tegen zijn overheersers.

De spreker liet zijn gedachten uitgaan naar Nederland en Insulinde, die thans weliswaar bezet zijn, maar niet overwonnen.

Met de moed van Tromp en De Ruyter strijdt men verder, het oog gevestigd op de uiteindelijke overwinning der rechtvaardigheid.

Vervuld met gevoelens van aanhankelijkheid aan ons Vorstenhuis is heden het Curaçaose volk. Het is met die gevoelens, dat, in geval van nood, wij als waardige nakomelingen van Brion, ons grondgebied en de eer van onze vlag zullen verdedigen.

IN HET KATHOLIEKE ZEEMANSHUIS.

Het spreekt vanzelf, dat het Katholieke Zeemanshuis de vlaggen uitstak en zich in feestdos stak om de blijde gebeurtenis te vieren. Reeds in de voormiddag blies de band Santa Caecilia het huis vol met de welluidendste klanken en om 11.30 uur bracht Groot-Majoor Augustinus van der Meer O.P. de officiële heildronk van het huis uit op de nieuwe Prinses Margriet Francisca. De gehele dag was het overvol en des avonds was het een feest van belang. Ook nu weer speelde Santa Caecilia. Het was een nationale avond.

De nationale liederen weerklonken tot laat in de avond, toen de bezoekers vreugdedronken huiswaarts keerden in het licht van de klare maan, die koel en onbewogen haar plicht deed.

Chili breekt met de As

Thans 89 as-divisies door Russische offensieven gehavend.

Steeds grotere successen van het Rode leger.

Het 8ste Leger reeds voor Tripoli.

SPECIAAL RUSSISCH COMMUNIQUÉ.

Het volgende speciale communiqué werd door de radio van Moskou uitgezonden:

„Onze troepen in het Zuiden bezetten de steden Valuiki, Urazovo, Kamensk, Petrovskaya en het spoorwegstation Belaya Kalitva.

Op 19 Januari gingen onze troepen aan het Voronesj-front voort met het ontwikkelen van hun offensief en bezetten zij de stad en het grote spoorwegkruispunt Valuiki, en de stad en het spoorwegkruispunt Urazovo. De vijandelijke troepen ten Westen van de spoorlijn tussen Kamenka en Rostov zijn volledig omsingeld en worden uitgeroeid door onze troepen. Het aantal gevangenen, dat hier genomen werd, steeg tot 21.000.

Het aantal troepen, dat genomen werd in het gebied van het Voronesj-front bereikte 52.000, waaronder 27.000 Hongaren. 21.000 Italianen en 2500 Duitsers.

Gedurende de gevechten van 13 tot 18 Januari veroverden onze troepen aan het Voronesj-front de volgende oorlogsmaterialen: 170 tanks, 1700 kanonnen, 2800 machinegeweren, 4000 mortieren, 6000 vrachtwagens, 1500 paarden, 55.000 geweren, ongeveer 10 millioen patronen, ongeveer 600.000 granaten en meer dan 150 opslagplaatsen.

In de Noordelijke Caucasus bezetten onze troepen de stad en het spoorwegknooppunt van Petrovskoye" (Londen, (AP) 19.1).

NIEUWS VAN OVERAL.

Hier volgen in het kort de nieuwsberichten van gisteren en hedenmorgen, waaronder verschillende belangrijke gebeurtenissen. Wegens plaatsgebrek is het ons onmogelijk onzen lezers meer uitgebreid nieuws te verschaffen.

— **Santiago (Chili):** Officieel wordt medegedeeld dat Chili de betrekkingen verbroken heeft met Duitsland, Italië en Japan. Men heeft de bevriende landen hiervan in kennis gesteld. Ook de diplomaten van de as zijn hiervan formeel op de hoogte gebracht.

— **Londen:** De Duitsers hebben Londen gisteren bij daglicht aangevallen op verschillende tijdstippen van de dag. Hoewel de aanvallen niet vergeleken kunnen worden bij die tijdens de slag om Groot Britannië hadden belangrijke luchtgevechten plaats waarbij zeker 13 vijandelijke vliegtuigen vernietigd werden.

— **Londen:** De Britse Admiraliteit deelde mede, dat 13 vijandelijke schepen in de eerste driedagen van deze week op het middengedeelte van de Middellandse Zee vernietigd werden door de Britse Marine. De Koninklijke Marine leed geen verliezen noch schade.

— **Geallieerde Hoofdkwartier in Noord-Afrika:** De Asstrijdkrachten in Tunis hebben in aanvallen in het gebied van Bou Arada en Goubellat de Geallieerden verdreven van enkele stellingen. Ten Zuid-Westen van Pont du Fahs drong men over een afstand van 11 kilometer voort. Men gelooft, dat de vijand deze aanvallen doet om de kustweg open te houden voor het leger van Rommel, dat uit Libye terugtrekt.

— **Londen:** Britse militaire kringen zeiden, dat in de Russische offensieven tot nu toe 60 Duitse divisies ernstig zijn gehavend en 29 divisies van de satellieten practisch buiten gevecht zijn gesteld. Hoewel deze divisies niet volledig vernietigd zijn neemt men aan, dat zij zo ernstig ontwricht zijn, dat zij geen gevechtseenheden meer uitmaken. Deze 89 divisies omvatten ongeveer 1.335.000 man.

— **Londen:** De Zweedse pers zegt, dat de Noorse pers opdracht heeft gekregen de Noren voor te bereiden op de mogelijkheid van een Geallieerde invasie.

— **Geallieerd Hoofdkwartier in Noord-Afrika:** Militaire kringen zeiden de definitieve inlichting te hebben, dat Generaal Von Arnim Generaal Walther Nehring als Commandant over de asstrijdkrachten in Tunis is opgevolgd.

— **Londen:** De Strijdende Fransen gaven het volgende communiqué uit van Generaal Leclerqs Hoofdkwartier: „Onze troepen onder commando van Kolonel Ingold vallen aan aan de linkerflank van het ste 8ger en hebben in Noordelijke richting voortgang gemaakt."

— **Marokko:** De radio zeide, dat een deel van Rommels terugtrekkende strijdkrachten zich reeds ver ten Westen van Tripoli bevindt en zich snel voortbeweegt naar de Tunische grens.

— **Londen:** Een speciaal Russisch communiqué zegt: dat de Sovjettroepen in het Zuiden de steden Ostrogozhsk en Nevinomysk hebben veroverd. Troltarskayan en de districtscentra van Belo-Kurakhivo en Belovodsk zijn ook veroverd. Grote hoeveelheden materiaal werden veroverd waaronder 2 spoortreinen met motorvoertuigen.

— **Caïro:** Het communiqué van het Midden-Oosten deelt mede, dat de Britse troepen de dorpen Homs en Tarhuna gisteren hebben bezet en Rommels terugtrekkende strijdkrachten verder in Westelijke richting achtervolgen naar Tripoli. Bombardementsaanvallen op grote schaal worden uitgevoerd in het gebied van Tripoli. Belangrijke schade is aangericht aan de vijandelijke concentraties en transportcolonnes. 2 Schepen nabij de Tunische kust werden aangevallen door torpedovliegtuigen. Een werd ernstig beschadigden en het andere tot zinken gebracht. Een derde schip werd in hetzelfde gebied beschadigd en een vierde in de Aegeïsche Zee tot zinken gebracht.

— **Londen:** Het 8ste leger sluit Tripoli in en kreeg reeds houvast in de ring van heuvels die de laatste defensie vormen voor de stad. Een Duits bericht als zou Tripoli in brand staan wordt gezien als bedoeld om de luisteraars van de As voor te bereiden op de evacuatie.

— **Londen:** Het Britse Lagerhuis kwam Woensdag in geheime vergadering bijeen.

— **Londen:** Hengelo in Nederland werd op Woensdag aangevallen door Mosquito-bommenwerpers. Ook spoorwegobjecten in Frankrijk werden aangevallen.

CLEMENT ATTLEE IN HET LAGERHUIS.

E. C. Daniel seint uit Londen:

Clement Attlee, waarnemend Minister President, zeide bij de openingsvergadering van het Britse Parlement, dat Groot Britannië „naar 1943 vooruit kan zien met gerechtvaardigd vertrouwen" en dat de successen, die het vorig jaar zijn behaald door de Geallieerde landen moeten worden beschouwd met een „matige bevrediging".

In een korte verklaring over de oorlogssituatie hangende het verwachte volledige overzicht door Churchill binnen enkele dagen, wees Attlee op de „wonderbaarlijke verrichtingen" van het Russische leger en zeide hij: „Het ziet er naar uit alsof geen van de grote strijdmachten (voor Stalingrad) zal ontsnappen uit de val".

Bij het beschrijven van het Geallieerde doel in Noord-Afrika als de totale vernietiging van de vijandelijke strijdkrachten, deelde hij aan het Lagerhuis mede, dat het leger van Tunis de beweging van de gemotoriseerde strijdkrachten had beperkt en „ernstig de voorziening van vliegvelden had aangetast".

Attlee zeide: „Wij hebben elk vertrouwen in de leiding van Generaal Eisenhower en in de mannen van de Geallieerde strijdkrachten".

Met referte tot berichten over verschillen tussen de Britten en Noordamerikanen over de politieke regeling in Noord-Afrika, verklaarde Attlee, dat het slechts natuurlijk is, dat de Franse zaken niet verschijnen in hetzelfde licht voor de twee Geallieerde landen. Hieraan voegde hij evenwel toe: „Zulke verschillen van het gezichtspunt moeten niet worden overdreven". Hij verzekerde, dat men samenwerkte. „De Franse burgerlijke autoriteiten werken ook volledig samen met de Geallieerde strijdkrachten gelijk de Franse roepen schouder aan schouder naast de onze in Tunis vechten".

Verder zeide Attlee, dat geen bijkomstige of persoonlijke overwegingen de vereniging van de Franse fracties moet beletten. Hij zeide de benoeming van Giraud tot Hogen Commissaris voor Frans Noord- en West-Afrika te verwelkomen en tegelijk de „grote schuld" aan De Gaulle te erkennen.

Met betrekking tot de oorlog in het Zuidwestelijk deel van de Stille Oceaan zeide hij, dat de Regering „bewust is van de ophoping van Japanse strijdkrachten te Rabaul (op het eiland Nieuw Britannië) en dat elke stap genomen wordt om aan die bedreiging het hoofd te bieden".

Niettegenstaande de slechte weerstoestanden zeide Attlee, dat er geen dag was in November en December, dat de Geallieerde bommenwerpers niet uitrokken om den vijand op het vasteland van Europa te bombarderen. Over de verwoestende aanvallen van de laatste tijd op Berlijn, Essen en Lorient verklaarde hij, dat de Geallieerden „zouden voortgaan met deze bombardementsaanvallen".

Hij beschreef de huidige campagne van de Duitsers ter uitroeiing van de burgerbevolking in de bezette landen en bizonder in Polen als „het duidelijkste teken van de zenuwtoestand waarin men verkeert". Verder verklaarde hij, dat de Geallieerden in 1943 overal waar dit mogelijk is energiek zullen toeslaan (Londen, (AP) 19.1).

Oranjehuis van Nederlandse afkomst.

Iets over de stamboom van Prinses Margriet Francisca.

Indertijd heeft de gepensionneerde luitenant-generaal De Bas een stamboom samengesteld voor het jubileumboek bij het regerings-jubileum van H.M. de Koningin. Deze stamboom gaat terug tot het jaar 639 na Christus, terwijl tot dusver niet verder bekend was dan tot 1255. Bedoelde stamboom toont aan, dat het Oranje-huis van Nederlandse afkomst is en voortkwam uit de gravengeslachten van Gelre en Zutphen.

Reeds vijf eeuwen alvorens graven van Zutphen en van Lourenburg (het stamslot der Nassau's op de rechter-Lahn-oever) hun titels wisselden met die van Nassau, gold hun eerste uit oorkonde bekende voorganger, graaf Bero, als één der meest invloedrijke ambtenaren ten hove van den Merovingischen koning Dagobert I (633).

Omtrent het steeds toenemende aanzien der voorgangers van de graven van Nassau, daarna van die graven, achtereenvolgens vorsten, koningen en keizers, getuigde op het einde van de zeventiende eeuw Philips Jacob Spener, grondlegger van de wetenschappelijke heraldiek „De Nassauers staan in roem en in ouderdom bij geen enkel vorstelijk geslacht te achteren; zij overtreffen verreweg de meeste overige".

Johan Martin Kremer, geheimraad van Nassau — Saarbrücken, de meest bekwame, alleszins betrouwbare genealoog van de achttiende eeuw, heeft de herkomst en de geschiedenis der voorgangers en van de eerste graven van Nassau tot de stichting van de Walramse en de Ottose tak van het Huis van Nassau in 1255, uit de oudste, meestal kerkelijke en de geschiedenis der voorgangers en chronieken beschreven.

De enige jaren geleden overleden hoogst bekwame oud-directeur van het groothertogelijke Huis- en Staatsarchief te Darmstadt, dr. Gustav vrijheer Schenk zu Schweinsberg (1842-1922) vulde bij onverdroten onderzoek der Hessische archieven, leemten aan in Kremers arbeid, vond volkomen bevestiging betreffende door deze geopperde onderstellingen ten aanzien der Nassau-voorgangers — ten slotte met de voor Nederland verrassende uitkomst, dat de Stammoeder der graven van Nassau te Zutphen voor het eerst moedervreugde heeft gesmaakt — dat Neerlands Koningshuis op Nederlandse bodem is geboren.

Daarmee is alle twijfel van Duitse genealogen — ook de onze, na een bezoek van Weelburg, Wiesbaden, Dusseldorf en bij studie der Nederlandse archieven — aangaande de onzinnige Dado's en Drosweins van Arnoldi e.a. voor goed opgeheven.

De ontdekkingen van vrijheer Schenk zu Schweinsberg worden geenszins door de hem onbekende archieven van Zutphen, Arnhem en andere Nederlandse bescheiden weersproken.

Oudste der regerende Vorstengeslachten.

Bovendien is ons Koningshuis het oudste der regerende vorstelijke geslachten. Ouder dan de herhaalde vervangen Grimaldi's in Monaco; ouder dan de tak der vroegere Bourbons in Spanje; ongestoord, na vroeger het verdwijnen van zeven keizerlijke en koninklijk dynastieën in Frankrijk, beide vorstenhuizen in Groot Britannië van alle souvereinen in Midden- en Oost-Europa. Ouder dan de oudste regerings-geslachten in de koloniën. De regeringstoestanden in het keizerrijk Japan, in overig Azië en in Afrika vallen niet met die in ons werelddeel te vergelijken.

De zoon van voormelden graaf Bero — held of koning in het dieren-epos — namelijk de eerstbekende Otto, was majoor domus, d.i. grootmeester bij Dagoberts opvolger Sigebert (633 — 656) in Austrasië beleend met gewesten, „goul Frankische Rijk, waartoe ook ons land „Frisia" en de tegenwoordige Pruisische provincie Nassau behoorden. De opdracht dier grootmeesters of hofmeiers betrof mede de aanvoering der vazallen op het oorlogsveld; Otto sneuvelde ten jare 642 in de strijd tegen keizer Clotarius II.

De kleinzoon en de achterkleinzonen van den eersten Otto werden door de Frankische keizers en de koningen van Austrasië beleend met gewesten „gouwen".

Heribert, zoon van Otto VII was een tijdgenoot en vriend van Wichardus van Gelre, grondbezitter in de IJsselgouw met het gehucht Suttfine (Zutveen); thans Zutphen. Heribert had vier zonen. Omtrent den oudsten, Adalbert, is niets bizonders bekend; de tweede Gerlach omhelsde de geestelijke stand. De derde heette Otto, bijgenaamd van Hammerstein, naar zijn kasteel op de rechter Rijn-oever nabij Andernach beneden Coblenz; **hij werd na overlijden van zijn vader beleend met de Wester-gouw Nassau,** later ook met de Boven IJsselgouw.

De vierde zoon van Heribert was graaf van Rheineck; op de linker Rijnoever tegenover Hammerstein.

Otto van Hammerstein, aan wien de Mecklenburgse schrijver Adolf von Wilbrandt in 1870 een voortreffelijk geschreven treurspel heeft gewijd, mag als krijgsheld tijdens keizer Hendrik II en door zijn bezielend streven naar liefde en huwelijkstrouw, een sympathieke, alleszins waardige voorganger der graven van Nassau heten.

Na terugkeer van zijn laatste veldtocht in Italië, onder de bevelen van Hendriks lateren opvolger Koenraad II „de Saliër", tegen opstandelingen van den keizer, zocht Otto op Hammerstein rust bij zijn hartstochtelijk beminde echtgenote Irmengard, zijn volle nicht, een dochter van Godfried van Verdun. Doch de te dien tijde zo machtige geestelijkheid noemde dit huwelijk bloedschande en wist den aartsbisschop van Mainz te overtuigen om de verbintenis nietig te verklaren.

Vuige hebzucht van Otto's zuster, een vriendin der keizerin, azende op de erfenis van haar broeder, speelde daarbij een voorname rol. Krachtig verzet van Otto, aanvankelijk door list, vervolgens met de wapenen, leidde tot het beleg van het kasteel Hammerstein door keizer Hendrik II. Op de steile rotsen van Andernach door uithongering tot de overgave gedwongen en van al zijn waardigheden in Nassau ontzet, moest Otto met vrouw en kinderen — dochter Irmentrud en zijn daarna spoedig overleden zoon Udo — wijken naar Friesland, waar hij evenwel eens goederen bezat, vervolgens naar Suttfine (Zutphen), hem door Wichardus, den vriend zijns vaders, bekend. Aldaar stierf Otto in 1036, door Paus Benedictus VIII tegenover Mainz in het gelijk gesteld, in de armen van zijn zo innig geliefde vrouw.

De Gelderse genealogen Baron Van Spaen en Meester Tadama erkenden mede Otto van Hammerstein als graaf van Zutphen en vermelden zijn dochter Irmentrud. Niet alleen haar bestaan maar bovendien de hoogst belangrijke rol, welke haar als gravin van Zutphen in de geschiedenis van het Huis van Nassau toekomt, is onweerlegbaar door Vrijheer Schenk zu Schweinsberg uit de Hessische archieven aangetoond!

Ongeveer gelijktijdig toch met Otto van Hammerstein had zijn jongste broeder, graaf van Rheineck zich te Zutphen gevestigd. Diens zoon Rupert (Robert) trouwde in 1059 met zijn nicht, Otto's dochter Irmentrud. Uit het huwelijk sproten drie kinderen: Rupert II, in 1060 geboren te Zutphen, Irmengard, gestorven als geestelijke Zuster en Herman, in 1082 abt van St. Pantaleon te Keulen: allen voerden de grafelijke titel van Zutphen. Rupert II huwde eveneens een gravin, Adelheid van Zutphen.

Intussen was zijn vader naar Nassau teruggekeerd en had op de rechter Lahnoever Lourenburg gebouwd — het stamslot van het Huis van Nassau, niet, als tot heden vrij algemeen aangenomen, het slot Nossawa of Nassau, vermoedelijk gebouwd door Rupert II. Diens zonen, Rupert III en Hendrik, voegden bij de grafelijke titel van Zutphen die van Lourenburg. Hendriks kleinzonen Hendrik en Walram schreven zich het eerst — als reeds opgemerkt — graaf van Nassau (1159). Laatstgenoemde erfde in 1195 alle Nassause landen; zijn kleinzonen stichtten in 1255 bij verdeling der erfenis van hun vader Hendrik „de Rijke" de beide takken van het Huis van Nassau.

Sedert die tijd loopt de geschiedenis van het vorstelijke Huis in twee hoofdstromen enkele malen door kleine nevenstromen gestremd, naar het heden. De oudste tak leeft voort in de Groothertogin van Luxemburg, de jongste in de Nederlandse Koningsfamilie.

Door de geboorte van een Prinses blijft de erf-opvolging thans aan Prinses Beatrix behouden. Met haar troonsbestijging verkrijgt zij de titels, welke ons vorstenhuis het recht heeft te voeren.

Koningin der Nederlanden; Prinses van Oranje Nassau; Gravin van Katzenelnbogen, Vianden, Dietz-Spiegelberg, Buren, Leerdam en Culemborg; Markgravin van Veere en Vlissingen; Vrouwe en Baronesse van Breda, Beilstein de Stad Grave en de landen van Cuyk, Liesvelt, Diest, Herstal, Cranendonck, Warneton, Noseray, St. Vijt, Dachsburg, Polanen, Willemstad, Niervaart, Steenbergen, IJsselstein, Bredevoort, St. Maartensdijk, Geertruidenberg, Turnhout, Zevenbergen, de Hoge en Lage Zwaluwen en Naaldwijk. Onafhankelijke Vrouwe van Ameland, Erf-burggravin van Antwerpen en Besancon, Vrouwe van Montfort (L.) en Middelaar.

De Nationaliteit van Prinses Margriet Francisca.

De eerste buiten Nederland geboren Oranje.

Zoals men weet, heeft de Canadese regering de kraamkamer van Prinses Juliana voor ex-territoriaal gebied verklaard. Niet dat de geboorte op vreemd grondgebied invloed zou hebben geoefend op de nationaliteit van Prinses Margriet Francisca. Volgens de Nederlandse wet is een boreling Nederlander, wanneer de vader ten tijde van de geboorte van het kind Nederlander is.

Maar dat Prinses Margriet Francisca buiten Nederland geboren zijnde, geen Nederlandse zou zijn is ten enenmale onjuist.

Voor de vaststelling van de nationaliteit van een persoon, aldus „De West", gelden twee beginselen. Het ene is het zg. ius soli (recht van de grond). Daarbij beslist de plaats van de geboorte tot welke nationaliteit iemand behoort. Dit beginsel gold vroeger algemeen, doch na de Franse revolutie maakte het in de meeste landen plaats voor een ander principe.

Dit ander beginsel is het zg. ius sanguinis (recht van het bloed), waarbij de nationaliteit van den vader beslissend is voor de nationaliteit van het kind. Nederland heeft een gemengd stelsel. Het ius sanguinis staat op de voorgrond. Maar bij dit stelsel alleen zouden nakomelingen van hen, die eenmaal vreemdelingen waren, nooit Nederlanders kunnen worden, tenzij door naturalisatie of — wat de vrouwen betreft — door huwelijk met een Nederlander.

Daarom wordt in bepaalde gevallen het ius sanguinis door het ius soli aangevuld. Deze quaestie is hier echter niet ter zake dienende.

Artikel 1 sub a van de wet op het Nederlanderschap en het ingezetenschap van 12 December 1892 (St. bl. 268) luidt:

„Nederlanders door geboorte zijn het wettig of door den vader erkend natuurlijk kind, waarvan tijdens de geboorte de vader de staat van Nederlander bezit."

Prins Bernhard is thans Nederlander en het staat dus vast, dat zijn kinderen, waar zij ook geboren zijn of worden, eveneens de staat van Nederlander bezitten.

Maar door de exterritorialiteit van de kraamkamer wordt misschien voorkomen, dat Prinses Margriet Francisca óók, daarnaast dus, Engels onderdaan is. Over de Engels (Canadese) bepalingen op dit punt beschikken wij niet, maar het bericht uit Ottawa doet vermoeden, dat een op Engels territoir geboren persoon Engels onderdaan blijft en dat de jonggeborene dus twee nationaliteiten zou bezitten.

Dit is geen ongewoon verschijnsel, komt zelfs betrekkelijk veel voor, de zg. double nationalité, double nationality, bipatridie, ontstaat door verschillende wetgevingen in diverse landen.

Wij zullen daarvan twee uit de vele voorbeelden, ontleend aan het werk van Dr. L. de Groot: Het Personeel statuut van Apatriden en Bipatriden (d.z. personen zonder nationaliteit „staatlozen" en personen met dubbele nationaliteit).

Als in Nederland een Franse vrouw een natuurlijk kind erkent en dit kind wordt daarna door een Nederlander erkend, dan zal het volgens de Nederlandse wet (zie het hierboven aangehaalde artikel) Nederlander zijn.

Maar volgens de Franse wetgeving zal dit kind, omdat de erkenning eerst door de Franse moeder (en niet tegelijkertijd ook door den Nederlandsen vader), Fransman zijn. In Nederland is dat kind dus Nederlander, in Frankrijk Fransman.

Indien een vreemdeling zich in Nederland laat naturaliseren worden zijn minderjarige kinderen ook Nederlanders, waar die zich ook bevinden.

Volgens de Engelse wet behouden echter kinderen van een in een ander land genaturaliseerden vader, indien zij in Engeland blijven wonen, de Engelse nationaliteit.

Is de in Nederland genaturaliseerde vreemdeling dus een Engelsman, wiens kinderen in Engeland wonen, dan hebben die kinderen dubbele nationaliteit: de Nederlandse en de Engelse.

Het eenvoudigste conflict is, dat een kind, uit ouders van een land waar het ius sanguinis geldt, geboren wordt in een land met het ius soli.

Volgens het eerste land beslist de nationaliteit van den vader, terwijl het tweede land dit kind als „het zijne" zal beschouwen, omdat het op zijn territoir geboren is.

Misschien — herhalen wij — zou door de Canadese wet dit conflict ten aanzien van Prinses Margriet ontstaan.

Daar dubbele nationaliteit tot allerlei quaesties aanleiding kan geven en in de practijk ook vaak gegeven heeft, valt te begrijpen. Dat men in het onderhavige geval elke quaestie volkomen moet vermijden, spreekt van zelf.

Maar dat neemt niet weg, dat Prinses Margriet Francisca ook al zou Zij niet in een exterritoriale kamer zijn geboren voor de Nederlandse wet Nederlandse is.

BUITENLAND.

DE POLITIEKE SITUATIE IN NOORD-AFRIKA.

Wes Gallagher seint van het Geallieerde Hoofdkwartier in Noord-Afrika:

Naar vermeld wordt heeft de aankomst van Marcel Peyrouton, die enige tijd geleden ontslag nam als Ambassadeur van Vichy in Argentinië, de reeds ingewikkelde politieke situatie van Noord-Afrika nog meer gecompliceerd. Behalve Peyrouton arriveerde nog Henri de Rose, die tweede secretaris van de Franse Ambassade in Chili was, doch wiens aankomst niet als van politiek belang wordt geacht.

Men zegt, dat Peyrouton zich ter beschikking heeft gesteld van Jacques Tarbé de Saint Hardouin, die Secretaris van Buitenlandse Zaken is in Generaal Girauds Commissariaat. Aangezien Peyrouton de reputatie heeft geslepen te zijn zal de politieke regeling misschien niet lang duren, doch een aanwijzing, dat Saint Hardouin de politieke storm zal overkomen wordt gezien in de bekendmaking, dat hij is verhoogd tot de rang van Minister.

Bij het uitbreken van de oorlog was hij Raadgever van de Franse Ambassade in Berlijn. Hij diende in de Franse wapenstilstands-commissie en ook als Secretaris Generaal van Weygand toen laatstgenoemde het gezag in Noord-Afrika had.

Hoewel Peyrouton zekere voorstanders heeft onder de Geallieerden aldaar heerst er twijfel over of zijn opneming in de Giraud-Regering de algemene goedkeuring zal wegdragen (Geallieerd Hoofdkwartier in Noord Afrika, (AP) 19.1).

MARCEL PEYROUTON BENOEMD TOT GOUVERNEUR-GENERAAL VAN ALGERIE.

De radio van Marokko zeide, dat Marcel Peyrouton, de vroegere Franse Ambassadeur in Argentinië, is benoemd tot Gouverneur-Generaal van Algerië. Hij verving Yves Chatel, die thans — volgens de radio van Algiers — Vice Gouverneur-Generaal zou zijn geworden. Een bericht van het Geallieerde Hoofdkwartier in Noord-Afrika zeide, dat Peyrouton — naar men meent — Luitenant Generaal Dwight Eisenhower bezocht heeft, om zijn meningen te kennen te geven en zijn positie te verklaren. Hoewel de Geallieerden het nog niets eens zijn over Peyroutons politieke staat van dienst, scheen men het erover eens te zijn, dat hij een bekwaam bestuurder is (Londen, (AP) 19.1).

COMMUNIQUE VAN DE NOORDAMERIKAANSE MARINE.

Het Noordamerikaanse Departement van Marine gaf het volgende communiqué uit:

„Stille Zuidzee en Verre Oosten: Noordamerikaanse duikboten hebben de volgende resultaten gemeld van operaties tegen den vijand in de wateren van deze gebieden: één torpedojager werd tot zinken gebracht; één groot vrachtschip werd tot zinken gebracht; één middelgroot transportschip werd tot zinken gebracht; één middelgroot vrachtschip werd tot zinken gebracht; één klein patrouilleschip werd tot zinken gebracht; één grote tanker werd beschadigd; één klein vrachtschip werd beschadigd. Deze acties zijn niet gemeld in enig vroeger communiqué van de Noordamerikaanse Marine" (Washington, (AP) 19.1).

DE HEROVERING VAN HET FORT SCHLUESSELBURG.

De Britse radio zeide, dat met de herovering van de versterkte stad Schlusselburg in Moskou onthuld werd, dat, hoewel de Duitsers de stad namen in de zomer van 1940, zij er nooit in slaagden een klein eilanden fort van dezelfde naam in de nabijheid te nemen. Hieraan werd toegevoegd: „In deze citadel (op het kleine eiland in het Ladogameer) hielden Russische mariniers het de gehele tijd uit en werden zij des nachts door kleine boten van voorraden voorzien." (New York, (AP) 19.1).

STAKING VAN NOORDAMERIKAANSE MIJNENWERKERS.

Roosevelt gaf in zijn hoedanigheid van Opperbevelhebber opdracht aan alle stakende anthraciet-kolen mijnwerkers om meteen naar het werk terug te keren. Hij zeide, dat, indien men niet aan deze opdracht gehoor gaf binnen de 48 uur, de Regering de nodige stappen zou nemen om de veiligheid van de natie te beschermen tegen een staking, die komt op een tijd van een tekort aan olie in oorlogstijd.

Ongeveer 5000 stakende mijnwerkers keerden heden naar het werk terug in de anthraciet velden van Pennsylvania, doch ongeveer 12.000 hadden de opdracht van de Oorlogs Arbeidsraad in de wind geslagen om het werk te hervatten (Washington, (AP) 19.1).

NIEUWS UIT AUSTRALIE.

— In Queensland heeft men een belangrijke hoeveelheid koperertс gevonden. Men is reeds begonnen met de exploitatie van de mijnen. Het gebrek aan mankracht werd opgekocht door mijnwerkers uit de niet-noodzakelijke goudindustrie over te plaatsen naar de voor de oorlogvoering onmisbare koperindustrie.

NEDERLAND.

EEN REGENBOOG BOVEN PARAMARIBO.

Overal waar Nederlanders zijn, heerste gisteren een gelukkige stemming.

De Nederlandse militairen in Australië en Canada aten beschuiten met muisjes. Suriname vierde feest. Er was audiëntie bij Gouverneur Kielstra, een militaire parade, waaraan ook Noordamerikanen deelnamen. Gedurende de parade stond — als goed teken — een grote regenboog boven Paramaribo. Er was openbaar gehoor bij den Gouverneur, waar Staten-Voorzitter Dr. Del Prado de gelukwensen van de bevolking vertolkte. In Suriname werden bij het bekend worden der geboorte saluutschoten [he] gelost (Paramaribo, G.P.D. 21.1).

PATER MEUSSEN JUBILEERT.

Gisteren herdacht Pater Raphael Meussen O. P., Rector van Scherpenheuvel, de dag, dat hij 12½ jaar geleden tot Priester werd gewijd.

DE PAUSEN ALS VREDEVORST.

Door gebrek aan plaatsruimte moet de reeks „De Pausen als Vredevorst" vandaag onderbroken worden en het laat zich aanzien, dat het laatste stuk, over Pius XII, eerst in de loop van de volgende week zal kunnen worden geplaatst.

Vervolg van pag. 2.

„Oranje leeft" Ds. Mietes in de Fortkerk.

Om half 10 werd een dankdienst gehouden in de Fortkerk, waarbij Ds. Joh. Mietes voorging. Namens den Landvoogd was aanwezig Dr. Corn. Süthoff met Gade. Voorts waren vele autoriteiten toegestroomd en bleef het volk nog aankomen, zelfs nadat de dienst al begonnen was. Na een openingsgebed en enkele liederen, hield Dominee Mietes zijn predicatie:

Op dit plechtig ogenblik zijn wij tezamen gekomen om uiting te geven aan onze dankbaarheid ten opzichte van der Allerhoogste. Ons is een Prinses geboren. Welk een vervoering doortrilde ons bij het loeien der sirenen. Dit Prinsesje is een teer Godsgeschenk aan het Nederlandse Imperium en volk gebracht. Wij zijn een grote familie verbonden aan het Huis van Oranje. In gedachten zien wij het kleine kindje en wij bidden dat God haar alle goede gaven schenken moge. Dit Prinsesje is ons geschonken in een barre en ernstige tijd. Het geboren worden in een vreemd land spreekt hier reeds van. Ons land is vernietigd en velen werden gedood. In bezet Nederland leeft men slechts in afwachting van de dag, dat men weder vereend is met Oranje. Grote vreugde werd nu gegeven ook aan het volk in bezet Nederland. Roert de trommel. Oranje leeft. Overal zal er vreugde heersen in welke omstandigheden dan ook. Wij danken God voor deze verkwikking. Wij bidden voor de nieuwgeboren Prinses en voor onze Koningin, opdat het spoedig feest zal wezen, ook in onze bezette landen. Onze gelukwensen gaan uit naar Prinses Juliana, Prins Bernhard en de Prinsesjes Beatrix en Irene.

Steekt de trompet en slaat de trom, want God leeft en Oranje leeft. Nederland leeft. Het zij vrij of verdrukt; in de verte glanst de horizon. De Oranjezon is over ons in Vrij Nederland opgegaan.

Ook in de Fortkerk werd de Ambrosiaanse Lofzang aangeheven als dank voor de geboorte van het Prinsesje. En ook hier werden enkele strofen van het volkslied gezongen, alvorens de plechtigheid besloten werd.